

[Aksel Larsen.]

med i tvivlsom overensstemmelse med sin forfatningsmæssige beføjelser at udsætte udpantningen for skyldig momsbetaling fra landbruget. Da viste det sig, at langt størsteparten af landbrugerne havde betalt og altså ikke var i sådanne vanskeligheder, at de ikke kunne indbetale det, de skyldte til staten. Men da fik man altså en hjælpeforanstaltning, som hjalp dem, der enten var i særlige vanskeligheder eller var særlige slette betalere i almindelighed; men dermed fik vi i hvert fald at vide, at der er forskel på landbrugere også i så henseende. Nu kommer man med en generel foranstaltning af langt mere vidtrækkende karakter og siger, at den skal gælde, uanset om de er i vanskeligheder eller ikke i vanskeligheder.

Hr. Henry Christensen forsøger at retfærdiggøre forslaget med det argument, at landbruget kan jo kun få produktionsresultater én gang om året, og derfor er det rimeligt, at det skal have en ekstra ordning. Så skynder han sig dog at tilføje: i hvert fald for den del af landbrugets produktion, der kommer fra jorden. Ja, det gør hele produktionen jo direkte eller indirekte på en eller anden måde; men det er dog ligegyldigt sådan, at gennemgående har landbruget sine indtægter året rundt. Lad os nu tænke på levering af grise og mælk, og hvad ved jeg; det er rigtigt, at i det omfang, det drejer sig om korn- og frøavl, da er det én gang om året, men ellers.

Det dér argument duer simpelt hen ikke som begrundelse. Det, der er forholdet, det er, at landbrugerne som andre erhvervsdrivende indkræver denne moms; de har et tilsvarende til statskassen; og nu får de at vide, at det kan de vente så meget længere med at indbetale, og så trøster man sig igen med, at det koster jo ikke statskassen mere end et vist rentetab. Nej, det gør det måske ikke, men så koster det andre noget, for når man på den måde foretager noget, som strider imod det, der skulle være hovedlinjen i regeringens økonomiske politik, så kan jeg

ikke se andet, end at det må få visse følger for den øvrige befolkning.

Dertil kommer, at når statskassen mangler penge, må den jo skaffe dem på en eller anden måde. Nu skal den her give afkald på 320 mill. kr. i indeværende finansår, og hvis den ikke kan undvære dem, må den skaffe sig dem fra anden side, så nogen kommer jo til at bære byrden. Der er virkelig ikke tale om, at man her kan gøre som Münchhausen påstod han gjorde, løfte sig og hesten op af mosen ved at trække sig i hårtoppen.

Nå ja, dette er naturligvis mere almindelige bemærkninger, men det skal illustrere, at vi absolut ikke er tilhængere af dette lovforslag, og så kan jeg jo sige, hvad andre har sagt, at det er jo ingen manér at ville hjælpe landbruget på; der skal helt andre og grundlæggende ting til. Der er antydning af noget i det dagsordensforslag, hr. J. O. Krag har fremsat, og jeg vil antage, at vi kan stemme for det, selv om jeg ikke har haft lejlighed til at læse det endnu. Jeg har indtrykket af efter oplæsningen herfra, at vi nok ville have formuleret det lidt anderledes, hvis det var os, der havde stillet det; men det vil vi kigge på. Det, der for mig er hovedsagen, det er, at dagsordensforslaget afviser denne lovgivning som i enhver henseende urimelig og derfor faktisk foreslår folketinget, at lovforslaget overhovedet ikke skal gå videre, det skal ende sin tilværelse her ved denne første behandling, og alt andet lige så er det jo i hvert fald en grund til, at jeg anbefaler at stemme for hr. J. O. Krags dagsordensforslag.

Jeg tillader mig i øvrigt at sige, at dette lovforslag virker jo lidt mærkeligt. Det er, hvordan man end vil camouflere det, et forslag til en støttelov for landbruget. Jeg kunne have forstået det, hvis det var fremsat og forfægtet her i tinget af landbrugsministeren. Jeg kunne til nød forstå det, hvis man havde sat socialministeren til det. Men hvorfor finansministeren skal være regeringens ordfører i en sag vedrørende